

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ

ΤΕΤΑΡΤΗ 14 ΜΑΡΤΙΟΥ 1923

Ιδιοκτήτης—Διευθυντής Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ—Συνδιδευθυντής ΧΡ. Α. ΖΩΗΜΙΧΟΣ

Δευτέρα 10 Ιουλίου 1923

ΤΑ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΑ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ο Βενιζέλος συνηθίσας από είκοσασετίας και πλέον να θεωρή την Ελλάδα τον φλόκι του, διέθεσας δὲ τὸν δημόσιον πλούτον πρὸς σχηματισμὸν Κόμματος προσωπικοῦ καὶ ὅχι ἰδεῶν εἴτε ἀπ' εὐθείας κυδερνῶν τὸ ἐλληνικὸν Κράτος, εἴτε πλαγίως. διὰ τῶν δημοτυργημάτων του, ἐφρόντισε καταλλήλως νὰ πλάσῃ τὸ Κράτος τοῦτο κατ' ἀρέσκειαν, ζήλων, ράδων, κόπτον, προσθέτων καὶ νὰ ἐκανοποιήσῃ τελικῶς τὸ πάθος τῆς φιλοχίας του δημοτυργῶν παραλλήλως, καὶ μίαν Γερουσίαν περηνιωτέραν τῆς Βουλῆς τοῦ 1928, τῆς Βουλῆς τῶν 225 κωφαλίω, ἀπέναντι Ἀντιπολιτεύσεως ἐξ ὑψηλῶν διὰ νάφθαις ἐστὶν πραγματοποιήσιν τοῦ χρόνου τοῦ ἐνείρου, ἡγούν γὰρ ἰδὼν ἐκ τῶν ἐκδοχῶν τῆς Δημοκρατίας καὶ συνάμα Πρωθυπουργόν, κατὰ τὸ Ἀμερικανικὸν Σύνταγμα.

Καὶ ἐνὶ τῷ ὠνισμῷ οὐ τοῦ αὐτοῦ τοῦ χρυσοῦν ὄνειρον, τὸ ἀκρότατον ὄνειρον φιλοδοξίᾳ του, τὸ Ἀπὸ Κόμμα, καταλυθὲν τὴν 14 Σεπτεμβρίου τοῦ 1922 καὶ ἀντικατεστάθη τὴν 15/23 Νοεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἡδύτο ἀντικαταστάθη ἐκ τῆς νέου του, ὡς ἄλλος Φαῖνιξ, παλαῖον δὲ ἀπὸ παντὸς εἶδους δυνάμεις πολιτικῆς ἐφεύροσεως, κατέφερε, κατὰ τοῦ ἐντυπάλου τοῦ Βενιζελίου τὴν νίκην τῆς 3ης Μαρτίου, καὶ τῆς βενιζελικῆς ψευδὲς πιναστάσεως τῆς ἐπὶ τοῦ 3ης Μαρτίου, διὰ ν' ἀντικατεστάθῃ τὴν Ἀρχὴν εἰς χεῖρας του.

Καὶ ἀνέλαβε τὸ Ἀπὸ Κόμμα τὴν Ἀρχὴν μετὰ χεῖρα—δυσὲς ἐμπόδια: μετὰ ἐξ ὑψηλῶν διὰ νάφθαις ἐστὶν πραγματοποιήσιν τοῦ χρόνου τοῦ ἐνείρου, ἡγούν γὰρ ἰδὼν ἐκ τῶν ἐκδοχῶν τῆς Δημοκρατίας καὶ συνάμα Πρωθυπουργόν, κατὰ τὸ Ἀμερικανικὸν Σύνταγμα.

ν' ἀποκαταστρέψῃ, ὅτι τὸν εἶχεν ἀφῆσει ἡ παλαιὰ κατὰ τὸν βενιζελικὸν δυνάμεις τῆς ἑλληνικῆς Δημοκρατίας.

Ἡ ἐπαναληπτὴ ἐκλογή τῆς Θεσσαλονίκης ἦλθε νὰ διαπιστώσῃ διὰ τελευταίαν φοράν ὅτι ὁ Βενιζελισμὸς δὲν εἶναι ἐθνικὸν πολιτικὸν Κόμμα, ἀλλὰ φατρία ἀντικαταστάθη τῆς 3ης Μαρτίου, διὰ ν' ἀντικατεστάθῃ τὴν Ἀρχὴν εἰς χεῖρας του. Ἡ ἐπαναληπτὴ ἐκλογή τῆς Θεσσαλονίκης ἦλθε νὰ διαπιστώσῃ διὰ τελευταίαν φοράν ὅτι ὁ Βενιζελισμὸς δὲν εἶναι ἐθνικὸν πολιτικὸν Κόμμα, ἀλλὰ φατρία ἀντικαταστάθη τῆς 3ης Μαρτίου, διὰ ν' ἀντικατεστάθῃ τὴν Ἀρχὴν εἰς χεῖρας του.

Ὁ Βενιζέλος καὶ οὗ ὅλα δαί του, μετὰ τῶν ἐπαινῶν ἀπαγορεύει ἡδὴ καὶ οἱ κομμουνιστὰς, μεθυθέντες ἐκ τῆς νίκης τῶν τῆς Θεσσαλονίκης, ὡραματίσθησαν καὶ ταλῆψιν τῆς ἐξουσίας καὶ σχηματισμὸν Βενιζελικοῦ κομμουνιστικῆς Κυβερνήσεως, μετὰ τὸν ἐκτελεστὴν Πρωθυπουργὸν Δικτατορὰ καὶ τοῦ φακισμὸν τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ ἑαυτοῦ. Τσαλδάρη καὶ τῶν συνυπουργῶν του—ἐν τῇ ὁδῷ Κηφισίας, ὅπου ἐγένετο ἡ μωρὰ ἀπόπειρα τῆς 3ης τοῦ παρελθόντος ἔτους, κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ τουρκισμῶ τῶν Πέντε Πολιτικῶν καὶ τοῦ Ἀρχιτροπάρχου, τῆς 13ης Νοεμβρίου 1922.

Ἀλλ' ἡ στιγμὴ πραγματικῆς νίκης καὶ διαλύει τὰ ὄνειρα. Ἡ Κυβέρνησις τοῦ κ. Τσαλδάρη εἶναι πέρα ποτε ἰσχυρά, αὐτὸς καὶ οἱ συνυπουργοὶ του δὲν διατρέχουν κινδύνον ἀπὸ τῆς νίκης τῆς 3ης Μαρτίου, καὶ ἡ Κυβέρνησις, ἔχουσα ἐξοπλισμένην τὴν τετραετή περιόδον τῆς, ἐτοιμασται διὰ τὴν κηδεύσαντ' ἀργομίσθου βενιζελικῆς Γ

οῦ αὐτοῦ χρόνου, μόνον ὅτι αὐτοῦ νὰ χρονομετρήσῃ τοὺς τοῦ Βενιζέλου!

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Τὸ ἑσπέρας τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Π. Τσαλδάρης ἀπέστειλεν εἰς τὸν Τύπον τὸ ἐπόμενον ἐν περιλήψει διάγγελμα πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, δι' οὗ τονίζει ὅτι ἡ Κυβέρνησις, ἀντλοῦσα τὴν δύναμιν τῇ, ἐκ τῆς λαϊκῆς ἐκτιμητικῆς τῆς 3ης Μαρτίου εἰς ἀμετάσπαστον τὴν ἀπόφασιν νὰ πατάξῃ καθε ἀντίδρασιν ὁδονόητοτε προσερχομένην καὶ εἶναι ἀποφασισμένη νὰ θέσῃ εἰς ἀδράνειαν τὴν Ἀντιπολίτευσιν ἢ ὅποια μετὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς 3ης Μαρτίου, ἤθελε νὰ φέρῃ τὸν ἐμφύλιον σπαραγμὸν μετὰ τοῦ Ἀπὸ Κόμματος.

Ἐπίσης ἀναφέρει ὅτι ἡ ὑβέρνησις θὰ καταβάλῃ προσπάθειαν ὅπως ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν τόπον τὴν ψυχικὴν γαλήνην, διὰ τὴν εὐδωσιν τοῦ ἔργου τῆς οἰκονομικῆς ἀνορθώσεως ἀλλὰ ἡ Ἀντιπολίτευσις ἀπεδύθη ἐναντίον αὐτῆς εἰς σκληρὸν ἀγῶνα.

Εἰτα χαρακτηρίζει ὡς παράφρονα τὴν κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ κ. Βενιζέλου ἀπόπειραν καὶ στιγματίζει τοὺς δραστὰς καὶ ἀναφέρει ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐν ὅσῳ τὴν ἰκαίωσιν εἰ τὸ ἔργον τῆς πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ συλλήψιν τῶν ἐνόχων καὶ κατηγορεῖ τὴν Ἀντιπολίτευσιν διότι τὸ γεγονός τοῦτο χρησιμοποιοῖ διὰ ἐπαναστατικὴν ἐκστρατεῖαν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως.

Περαιτέρω τονίζει ὅτι ἡ Ἀντιπολίτευσις διὰ τὴν ἐκλογή τῆς Θεσσαλονίκης ἐδείξε τὴν τακτικὴν αὐτῆς, συννομοθετήσας ἀπόλυτον συμμοχίαν μετὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Κοινωνικοῦ Καθεστώτος. Εἰτα θίγει ὅτι ἡ Κυβέρνησις θὰ ἐπιδιώξῃ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἐσωτερικὴν γαλήνην μετὰ ἐνδιαφέρον καὶ στοργήν, χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὰς ἀξιοκατακρίτους τῆς Ἀντιπολίτευσεως προσπάθειας.

Κατηγορεῖ τὴν Ἀντιπολίτευσιν ὡς ἐπιδιώκον ἐκείνην τὴν ἀνωμαλίαν λύσει καὶ ἐπιδείξει ὅτι θὰ λάβῃ καθε μέτρον, ὥστε νὰ καταστήσῃ ἀκίνδυνον τὴν Ἀντιπολίτευσιν, εἰς τὸ ἔργον τῆς Κυβερνήσεως καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν γαλήνην εἰς τὸν Λαόν, νὰ προαπρίσῃ τὸ

δημοκρατικὸν Πολίτευμα, τὴν ἀμυναν ὑπὲς τοῦ Κοινωνικοῦ Καθεστώτος καὶ τὴν ἐδραίωσιν τῆς ψυχικῆς ἐνότητος μετὰ ἑὸν τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν, τὴν τόσον ἀναγκαίαν διὰ τὰς κρίσιμους στιγμὰς ὅς διέρχεται ἡ Χώρα.

Θ

Ἰσοδύναμις τῶν Κομμάτων μετὰ τὴν βενιζελικὴν Νίκην ἐν Θεσσαλονικῇ:

Λαϊκοὶ	115
Κοινοβουλευτικοὶ	12
Μεταξικοὶ	6
Χατζηκυριακικοὶ	2
Ἀγροτικοὶ	2
	137
Βενιζελικοὶ	81
Παπαναστασιανοὶ	13
Καφανταρικοὶ	9
Μυλωνικοὶ	5
Σοφιοπουλικοὶ	3
	111

Διαφορὰ 26 ψήφων μετὰ τῶν δύο παραταξέων.

Θ

Δεινὴ συμφορὰ ἐπλήξε τὴν οἰκονομίαν τοῦ συμπαθοῦς καὶ ἐκλεκτοῦ ὑπαλλήλου τῆς Γενικῆς Γραμματείας Ἡπείρου κ. Λαζάρου Μουδοπούλου, ἐξ Ἀρτοῦ σπῆς τοῦ Ζαγορίου, ὃν παντὲς ἀσπασάμεν εὐτοχὴν πατέρα, εὐήμερον, ἐνοχλητικῶς μετὰ τὴν ἡλικίαν νὰ ἐκρίνῃ, ἀρτίως βόλτα τὴν ἀδειαν τοῦ δικηγόρου, ὑστερῶς ὅμως, βάσκανος δαίμων ἐφθόνησε τὸν ἀγαπῆτον κ. Λάζαρον Μουδοπούλου, καὶ ὁ υἱὸς του, δι' ὃν ἐκαυχάτο, μεταβάς τὴν πρῶτην τῆς παρελθούσης Κυριακῆς εἰς τὴν πόλιν τὸν ἅγιον Γεώργιον πρὸ τοῦ Αεροδρομίου, θέσιν «Λιμνοπούλου» τῆς Αἰώνος, ἵνα λουσθῇ, ὡς συνήθειζε, περιεπλάκη εἰς τὰ χόρτα τοῦ παραλινίου καὶ μὴ θυνηθεῖν ἀπελευθερωθῇ νύκτα, καίτοι ὢν δεινὸς κολυμβητής, περὶ τὴν 11ην π. μ., τὸ ὅποιον ἀντιληφθέντες πολλοὶ τῶν ἐργαζομένων εἰς τοὺς κέντρους τῆς εἰσοδείας τὴν Ἀστυνομίαν, καὶ περὶ τὴν 1ην μ. μ. ἀνευρέθη τὸ πτώμα τοῦ ἀτυχοῦς νέου, παθόντος ἐκ συγκοπῆς καὶ ὅχι ἐκ πνιγμοῦ, κατὰ τὴν λατρευτικὴν ἐκθεσίαν, τὴν δὲ ἐπαύριον Παρασκευὴν ἐγένετο ἡ κηδεία του ἐν μεγίστῃ συρροῇ πλήθους καὶ ἐν μέσῳ κοπετῶν καὶ θρήνων τῶν γονέων του καὶ τῶν λοιπῶν συγγενῶν του. Παραστάς εἰς τὴν κηδείαν τοῦ ὁ Δικηγορικὸς Σύλλογος, κατέθεσε διὰ τοῦ Προέδρου του κ. Σπυρ. Σπύρλα στέφανον ἐκ φυ

